

Pan Petr Jabůrek mi napsal a já modře mu odpovídám

Pane Navrátil, děkuji Vám za ochotu k diskusi a Váš čas. Půjdu hned k věci, prosím za toleranci trochu kostrbatých formulací, píšu tak, jak mé myšlenky jdou za sebou. Snad jim bude rozumět.

1.) Pokud budu vycházet z Vašich představ o počátku existence našeho vesmíru /se kterou se docela vnitřně ztotožňuji /, tedy od toho okamžiku, kdy začal čas plynout, / tedy od okamžiku, kdy došlo k porušení naprosto dokonalé symetrie prostoročasu a vzniku prvních, základních hmotných elementů /, asi nutně musely vzniknout tyto hmotné objekty jako ty nejelementárnější, prostě ty co už nejdou dále dělit. Ale zdá se, že už musely být trojrozměrné. Hm...otázka zajímavá, ale. Pokud byl „ještě před“ vznikem elem.částic časoprostor už sám 3+3D rozměrný, nekonečný \equiv jednotkový \equiv nulový protože my nevíme jak velká je jednotka, ani interval co se blíží nule ani interval co se blíží nekonečnu ...; však si namalujte na papír přímku a na ní „zvolte“ jednotkový interval !?!? cokdyž ho zvolíte tak velký, obrovský že ten zbytek je skoro nulový ...? Takže : je-li před Třeskem stav časoprostoru už 3+3D jako stav plochý nezakřivený, inertní, jako >ani ryba ani rak< bez hmoty, pak má-li podle zákona-pravidla, které „už existuje“ v tomto vesmíru-holém časoprostoru, má-li nastat „křivení“ jeho, a to do nějaké řady matematických stavů-prvků posloupnosti (nikoliv prvků chemických, ale matematických), vybraných stavů, tak ten jakýsi „první stav křivosti“ ... jaký je to jednak nevím, ale jednak to nemusí být stav už trojrozměrný (v trojrozměrnosti původního plochého „rastru“) Čili : já už kdesi na debatách říkal, že v té posloupnosti „křivých stavů“ časoprostoru, někde, já nevím kde, najdeme stav „časoprostorové pěny“, což ještě nejsou elementární částice. Elementární částice je až „vybraný stav křivosti“ která už se nikdy měnit nebude – bude to „klon“ ; prostě elektron je vlnobalíček jistého tvaru – klon – který už navěky bude mít „svůj“ vlnotvar-křivotvar z těch dimenzí veličin do sebe >zakroucených<. To platí i o složitějších částicích a pak i o atomech, molekulách atd. – jsou to klony „svých vlnosluků“, ale...ale je možné je rozbít = thrat, že...nebo nabalovat mnoho vlnobalíčků. (to dělá chemie). Čili po Třesku vzniká možná jako první „prvek posloupnosti křivení“ ona pěna což je nekonečná rozmanitost všech křivosti a „v ní se vybírají“ stavy vlnobalené které pak navěky budou elementárními částicemi („vybírání“ se děje buď podle zákona či náhodně ? to nevím, ale vím, že je-li nastaven Vesmíru před Třeskem speciální zákon, pak první vlnoprvek na posloupnosti stavů je „předurčen“, druhý asi taky, ale třetí a další už mohou být modifikovány, mohou mít „nabídku variant“ možností...ale ale když začne ta posloupnost „košatět“ tj. budu-li mít kyslík a uhlík, tak jejich „spojování“ má omezený počet variant...atd. chemie, že). Chci říci, že se musí najít to pravidlo-zákon, který byl na přelomu od předTřeskového stavu do poTřeskového stavu. Já se domnívám že to bylo pravidlo $a^2 = 2B$ ((koule časoprostorová původní $a^2 = b^2$...– to je její řez, se změnila na paraboloid $a^2 = b$...– to je jeho řez))..a také košatý multivlnobalíček z mnoha elektronů a mnoha protonů a mnoha neutronů, např. uhlík 6+6+6 lze rozbít, ale jen na fragmenty „klonů“. Pokud fyzikové vezmou klon, např. proton –vlnobalíček už od „pěny“ měnící stavy a tvary oddělený, a rozbíjejí v CERNu proton x protonem vytvářejí nikoliv „pěnu“ časoprostorovou, ale jiné klony, jiné vlnobalíčky...ale srážkami mohou vyrábět i neelementární částice „neklony“ a říkají jim „jety“. O nich si myslím že to jsou doslova střepy (vlnový fraktální útvar náhodný) nikoliv částice hmotové-klony. Takže po Třesku se v posloupnosti stavů-dějů „rodí-vyčleňují“ takové vlnobalíčky, které my lidé pak budeme nazývat elementy hmoty (a skládačky dalších stavů – chemie a biologie až k DNA). Hmotnost je vlastnost časoprostoru už „vlnobalíčkováného“. Přečtěte si mé vyprávění o „tleskání dlaněmi“. Sedíte na židli, že ? tak vemte dlaně a tleskněte. Je to tvrdý náraz a „tlesklo to“, že, je to hmota ty Vaše dlaně, co ? A vemte mikroskop a koukněte do té dlaně ; uvidíte atom vodíku a ...a on je skoro prázdný. Když zvětšíte atom vodíku na velikost fotbalového hřiště, pak proton je fotbalový míč a elektron je hrášek co lítá kolem hřiště a...a to vše „v kouli“ a to vše ostatní mimo elektron a ten proton je PRAZDNÝ prostor (časoprostor ... mírně zakřivený), čili atom vodíku je 99,7% prázdný!!!!. Pak si vemte ten proton a opět si ho milionkrát zvětšíte, najdete kvarky,

tři které se kdesi choulí >v koutě< a ... a to mezi těmi kvarky je co? prázdný prostor, čili i proton je 99,8% prázdný... a ... a koukněte se do těch kvarků... zda to někdy bude možné nevím, ale asi tam bude také skoro 100% prázdný prostor.... čili co to je hmota ?????? Moje hypotéza říká že je to zakřivený-smotaný-zvlnobalíčkováný časoprostor, který „se projevuje“ hmotově. hmotnost je vlastnost. ...vlastnost „jak“ sou v kouli kvarky, jak jsou v kouli protony + elektrony a jak ty vlnoutvary jsou konfigurovány geometricky dohromady aby to dalo prvek dusík, pak kysličník baria, pak DNA... konfigurace multivlnozakřivenosti dělá „vlastnosti“ a jednou z nich je hmotovost-hmotnost. Po Třesku „z pěny“ časoprostoru (která se možná už zrodila jako stav před Třeskem ... nevím) „vyletovaly „klony“ tedy stavy vlnobalíčkově zakřivené, které zůstávají podle matematického předpisu přesného zakřivení jako elementární částice (další vývoj spojování elementárních částic do složitějších struktur je už dost dobře popsán... stačí objevit mechanismus-princip jaká ta rovnice je aby „s ní se vyčleňovali“ klony. Tedy jakási elementární kvanta, básničky řečeno ano... já tomu spíš říkám vlnobalíček - klon, ale budiž, v metaforové řeči se může říkat, že „z pěny časoprostoru“ vyskakovaly kvanta = elementární částice. tedy ale úplně jiná, než si dnes představují kvantová fyzika. Ano. Ale nelze říkat, že představa fyziků o elementární částici a má představa o ní jsou od sebe „nebe a dudy“, ne ale tem malililinkatej krůček rozdíl je vlastně velivelivelikánskej . Musely to být skutečně základní elementy hmoty. Jak vidíte z mého vizionářského popisu, není problémem popsat elementární částici jako vlnobalíček z časoprostoru a další vše je už stejné jak to popisuje fyzika ; rozdíl je jen v uvažování „z čehože ta hmota je“ né jak vypadá a jaké má vlastnosti a jak se chová, to je pak jasné.

2.) Byly to tedy gravitony ? Možná, protože já se spekulativně domnívám, že linearita $a^2 = k \cdot b^2$... při „přeměně“ na nelinearitu $a^2 = k \cdot b$ (a naopak) že to je právě ten „motiv“ toho křivení-kroucení-vlnění časoprostoru a že graviton je útvar, který má právě tuto rovnici paraboly $a^2 = 2 k b$ a že tedy je „veklý i malý“ podle toho jaký „výsek-limitu“ časoprostoru budeme zkoumat. Prostě graviton je první zavlnění časoprostoru jako klon dle nějaké rovnice a není to „ta pěna“...(((poznámka : protože vesmír mohu vidět jako singularitu totožno nekonečno ...? ..., tak mohu i tu pěnu „v mikrosvětě“ vidět m a k r o s k o p i c k y jako skoroplochý časoprostor tj. jako onu >první< křivost $a^2 = k \cdot b$...to je věc relativnosti pohledu pozorovatele na to co to je „jednička“ --- je malá nebo velká ???))) . Takže opravdu po Třesku na posloupnosti stavů „klonů“ mohl být graviton „na začátku“ té posloupnosti,... a po něm foton. A zajímavá je otázka zda elektron „vznikl“ z fotonu anebo vznikl „vedle něj“ tím genetickým vývojem „vyskakování klonů z časoprostorové pěny“ ...? Na to se postupně přijde až se najde ona „rovnice teorie všeho“ čili pravidlo pro posloupnost stavů „klonů z pěny“. Je gravitační síla, jak se zdá tou základní, která dává řád celému našemu vesmíru ? Ne, ... řád Vesmíru dává ZÁKON + ARTEFAKT. Lidově řečeno : musíš mít „něco“ a pravidlo jak s tím „něco“ zacházet-měnit ho. To něco-artefakt je VELIČINA fyzikální. A Počátku Počátkoviči (hluboko >před< Třeskem ... tímto slovíčkem pomocným si dokreslujeme lidskou představivost čímž ...) ... ona to je vpodstatě posloupnost stavů (artefaktů – veličin a pak jejich dimenzí) a „výroba“ posloupnosti je onen ZÁKON-pravidlo jak se to „děje“. Čili : máš-li artefakt „A“ a k němu zákon-pravidlo „Z“ (dohromady to je VESMÍR) může nastat „výroba stavů“ „do posloupnosti vybraných“ čeho ? klonů stavů...čili jakoby ti běžela nějaká matematická rovnice nebo na počítadle ti „běželo číslo, čísla Pííí“ a vždy se červeným písmenkem označil v té nekonečné řadě čísel rozvoje Pííí „klon“-stav. Ostatní vlnobalíčky matematicky možné nezrealizované jsou „nehmota-neelementární částice“ ... chápeš...? A virtuální částice jsou právě ty co „vyskakují“ z té pěny jako dvojice „anit-neanti“ a uchyti se jen ta která je „klonem“ dle nějakého matematického předpisu.

Příteli Petře, nyní musím přerušit povídání. Posílám ti aspoň toto a odpoledne to dokončím. Jo ? (Napiš dojmy ... dojmy nemusí být Pravda ani blábol, dojmy jsou „myšlenkové fraktály z nichž se rodí >smysluplné myšlenkové bloky< čau) Jak si představit takový graviton ? Když Vám nakreslím na papír parabolu „celou“ anebo „kousek“ anebo nepatrný „pidikousek“ bude to graviton, respektive možná to budou dvě „provázané-propletené“ paraboly orientované do dvou os ... čert ví ...ale bude to určitě něco „malinko“ zakřiveného. I neutrino elektronové je „pouze dimenze časová“ tedy „uzlíček-kvantík-interval“ dimenze veličiny čas (nějak malilinko zakřivený) a ... a tak jak my-Zem-pozorovatel velkohmotý putujeme po vesmíru tedy posouváme polohu nejen délkovou-prostorovou, tak posouváme my-Zem-bod se po vesmíru po dimenzi časové tedy po „3T“ tedy po trojdimenzionálním „času“ (na tento pojem ještě slovník lidí nemá výraz, prosto je jasný, „časor“ ne) Když se bod-těleso bude

posouvat prostorem po trajektorii, tak tu trajektorii lze „promítnout“ do tří os, do rastru tří kolmých dimenzí a získáme složky, když vůči trajektorii posunu-pohybu natočíme tu soustavu aby se ukázaly všechny tři složky nenulové. Totéž o čase-veličině. I ona má tři dimenze a tedy posouvá-li se těleso-bod po „časotrajektorii“, tak tuto lze promítnout vhodným natočením rastru do tří časových os-dimenzí-složek aby byly nenulové. A...a bohužel zde na Zemi my lidé pozorujeme všechny tři složky času „stejně dlouhé“ tedy že čas ať se pohnu kterýmkoliv směrem má stejné tempo odvíjení, ukrajování intervalů na té dimenzi časové. Čili těleso „se po dimenzi“ posouvá. V určitém smyslu můžeme říkat, že těleso „stojí na dimenzi“ a „někdo“ tahá tou dimenzí a posouvá se ta dimenze – to je logicky relevantní. Čili mluvil-li jsem o tom neutrinu, měl jsem na mysli, že bude-li neutrino „na dimenzi uzlíkem“, že bude-li Zem „stát“ a špagát časové dimenze „poběží“ i s tím uzlíkem, že uzlík :námi prochází“ jako po másle neb jeho křivost je nesmírně malá, ale prochází-li „uzlík-neutrino“ olovem tlustým půl poloměru sluneční soustavy, tak se jedno zachytí, tedy detekuje. Tedy chci říci, že „vlnobalíček“ i z jedné dimenze může být hmotový, právě u neutrina. Podle Vašich představ je zřejmě složen ze dvou základních materií, ze kterých se skládá celý prostoročas – tedy kvanta času / trojrozměrný objekt / a kvanta délky – také trojrozměrný. No, vaše popis-vyjádření je jiné než moje „popis-vyjádření“ ale ptejme se Boha, které je lepší, že ? nevíme když nám to Bůh neřekne. Budu-li se držet svého vizi-popisu (tím neháži do koše Váš popis), tak pro mě graviton není >složen z materií< tj. z => kvantíku délkového a kvantíku časového. Tak bych to neformuloval. Když jsem popisoval svou představu „kvantíku“ (viz popis jeho jinde) tak kvantík v tom popisu není stejný s vlnobalíčkem a s jeho popisem. Vlnobalíček je doslova něco jako opravdové klubíčko kompakťifikovaných dimenzí veličin délka a čas. Kvantíkem jsem chtěl popsat vizi jak se „může“ promítat plynulá křivost dimenze (tedy úsečky na ní zvolené) o řád vyšší do průmětny o řád nižší. Sínusovka s délky dvourozměrná se promítne do přímky jednorozměrné tak, že se tam „objeví“ úsekové shluky „husté“ a vystřídány shluky „řidkými“ což se z jistého pohledu a jistého měřítka pozorovacího jeví jako kvanta a mezery. Pěna časoprostorová se také do průmětny (např. řez pěnou) bude jevit jako „kvantíky a mezírky“... a tak tyto kvantíky nemusí být zrovna už těmi vlnobalíčky. Graviton, neutrino coby vlnobalíček (byť strašně jednoduchý) není kvantík v tom duchu popisu. Jaký ale asi je rozdíl mezi kvantem času a kvantem rozměru? Je to stejné...pokud časoprostor 3+3D je takový jak si ho představuji na nákrese dole. Jenže zajímavé je to, že my-pozemský pozorovatel nejsme na hlavní ose paraboloidu, jsme posunutí a vnímáme jednotku času **vůči** jednotce délky v řádovém posunu „neadekvátně“ tedy o 8 řádů je citlivější délka (interval délkový) než čas (interval časový)... $c = 1/1$ jsou právě jednotky na dimenzích veličin, poměr je jednotkový ač nevíme jak je každá z jednotek velká $0/0 = 1/1 = \text{inf./inf.}$ V principu asi nebude nijak výrazný ? Snad pouze v orientaci v časoprostoru. Např. mě napadá zjednodušeně - jeden stočený doleva, druhý doprava. No, ano... Tento druh vesmíru byl volen ze dvou možností. Je-li $c = 1/1$ jednotkový poměr intervalů na dimenzích, pak změna poměrů na nejednotkové poměry má dvě varianty

a) $c > v = 0/1 = 1/\infty$ samozřejmě se na to dívejte „filozoficky nikoliv matematicky“ a tedy ta logika říká, že nejednotkový stav intervalů dimenzí od dvou veličin takový kdy je vždy číselník menší než jmenovatel, tak se mu říká – lidmi podsvětelná rychlost $v < c$ že

b) $c < c^* = 1/0 = \infty/1$... a to je ta slavná sci-fi opěvovaná nadsvětelná rychlost s tachyony atd. Tam je nejednotkový poměr intervalů na dimenzích od dvou veličin taková, že číselník je vždy větší než jmenovatel. Náš typ vesmíru po Třesku volil případ a). Případ a) je ovšem komplementární se vznikem hmoty a potažmo i „zahájením toku-plynutí-odvíjení“ času. že čas plyne je „lidský vjem“, vjem hmoty v tom smyslu, že ukrajování intervalů na časové dimenzi (putováním bodu-Země po vesmíru) je nejednotkové (!) Foton a na něm pozorovatel „vnímá“ jen jednotkové odvíjení času, tedy nevnímá nic...on neví jak je jednotka velká, zda je to interval nekonečně velký, dlouhý či skoronula velký dlouhý...foton pozoruje >nulové-žádné< rozpínání vesmíru s >nulové-žádné< stárnutí vesmíru ... Takže se vracím těm dvěma variantám a) nejednotkový poměr intervalů dimenzí $v < c$ je tím co nastalo po Třesku „našemu typu vesmíru“ a ...a ono tento poměr $v < c$ je i oním zahájením křivení časoprostoru... co jiného je nejednotkový poměr intervalů dvou rastrů v sobě ??? je to vlněním časoprostoru...křivení časoprostoru typu a) vede ke hmotě (+ antihmotě za průmětnou, v druhém kvadrantu rastru.) Virtuální páry částic v „nabitém vakuu“ jak říkají fyzikové což je jiným úhlem pohledu ona pěna, pěna časoprostorová na Planckově škále, tak virtuální páry jsou „vyskakováním“ vlnobalíčků typů a) stavu vesmíru do dvou jeho kvadrantů a zase zpět „vplouváním“ do pěny čili „rozbalením“ vlnoshluky. Ale domyslíte-li si vesmír jiný vesmír typu b) s $c^* > c$ tak ho pojmenujte

nějak, třeba kontravesmír (nikoliv antivesmír; anitivesmír už máme (!) po Třesku, „zde“ a to v druhém kvadrantu téhož vesmíru). tak kdyby zde byla „nadsvětelná varianta vesmíru a další její posloupnost vývojových stavů v takto se vlnícím-křiveným časoprostoru s čitatelem větším než jmenovatel, tak by to byl vlastně stejný vesmír, ale... ale náš prostor „z délek“ + jeden vnímaný čas tj. $3D + 1T$ (ze tří ...dva se buď kompaktifikovaly do hmoty nebo jsou ostatní dvě dimenze časové totožné s tou první ... nikdo to neprověřoval) by v kontravesmíru byl „jejich časor trídimenzionální“ + jedna délka tj. $3T + 1D$ co by „tam“ figurovala jako zde čas. Prostě v obráceném gardu. Rozumíte mi ? Pokud jich budou „ stejné kusy “ , potom do sebe krásně zapadnou, ano, částice a antičástice se nějak zrcadlově podobají jsou symetrické podle některé osy...nebo i podle dvou os, atd. čili vlnobalíčky nají zajímavý určitý speciální tvar a ...a přitom „zakroucená časová dimenze“ je vlastně uvnitř hmoty „intervalem, který jde na minikousíček do minulosti“... mimo hmotu je šipka času „tam“ (říkáme dopředu) ve hmotě – ve vlnobalíčku je interval dimenze časové takový, že jeho šipka je „sem“ tj. opačně a to ve smyslu pozorovatele a zobrazení „do jeho pozorovací průmětny“... já tomu říkám „časový cukanec“...že čas jde plynule jedním směrem (tedy bod se po časové dimenzi posouvá jedním směrem) ale ve hmotě nastane „cukaneček, minicukanec“ kde čas běží nazpět – je to surfařská vlnka, kde se vrchol překlopil a vy to snímáte do průmětny vznikne hezky rovný / nezakřivený / kousek časoprostoru a my v něm nebudeme schopni nic zjistit,ano, po anihilaci vlnobalíčků se oba „spojí“, vyanulují se jejich vlny, křivosti a zůstane plochý rovný nezakřivený časoprostor, anebo se vlnobalíčky „vyanulují“ do jiných vlnobalíčků ... $e^- + e^+ = \text{foton} + \text{antifoton}$...((toto je srážka... možná při „nesrážce“ $e^- + e^+$ což je „měkká anihilace“ nastane to definitivní rozplynutí...jenže asi protože v naší soustavě asymetrické běží čas a rozpínání asymetricky tak „srážka“ vlnobalíčků pozorovaná do této „určité-pozemské“ soustavy ve vesmíru (má už své parametry vůči ...vůči nezvlněnému časoprostoru)) se musí po srážce vlnobalíčky opět změnit na jiné vlnobalíčky... nic změřit, pro nás v tomto kousku vesmíru nic neexistuje, výborná úvaha ... byť z našich představ plyne , že obsahuje kousek /kvantum / prostoru a kousek času. ??? Jeho čas pro nás ale stojí, neplyne. Naše časy se neprotnou, nesetkají. Já mám už „ucelený koncept vizi“ a tak ta Vaše mi do něj nezapadá...což neznamená že je-li součástí „jiné koncepce“ že může být také dobře.

3.) Z uvedeného vyplývá, že první byly základní, již dále nedělitelné hmotné elementy vesmíru a jako takové tedy musely zakřivit prostoročas. pozor : obojí souběžně. Nelze říci, že nejdříve „nastane-zrodí se“ hmotový stav a ten pak zakříví časoprostor...ne, spíš naopak. Tím, že se kříví časoprostor, tím se vyrábí hmota, stav mající vlastnosti a chování hmoty. Jak ale vznikly ? Byl Tvůrce, který nějakým způsobem porušil tu naprosto dokonalou původní symetrii časoprostoru jóóó, to je otázkaotázka nad otázky. Já kompletoval svou vizi po kousíčkách aby z ní byl smysluplný do sebe zapadající celek a tak v té mé už kompletní vizi mi vyšlo, že Vesmír je stav „A-artefakt“ jehož proměnnost realizuje „Z-zákon, pravidlo“...dokonce jsem tak daleko ve spekulacích, že artefakt „A“ byl „na Začátku“ jeden - Velveličina a ten se „dělil“ na dvě veličiny to už jsou ony známé „délka“ a čas“ a ty pak „se dělily-proměňovaly-sestavovaly“ na dimenze a...a dimenze se začali křivit a ...a poté nejednotkově křivit což při vzájemném poměru začalo dávat posloupnost stavů...stavů „vybraných genetickým výběrem“ a ty se zachovávají jako klony-vlnobalíčky určitého neměnného vlnotvaru geometrického. No a tak jak tu teď popisují onu proměnnost artefaktu „A“ až k vlnobalíčkům už hmotovým, tak...tak je nutno vyslovit i domněnku, že i zákon „První“ na „pořádku jedny“ se generuje, tedy i on se dělí, i on se štěpí na další zákony...i zákony pravidla se generují rodí nová a nová. Vyslovil jsem už popis toho jak zákony přibývají a se „sami rodí generují“ také do posloupnosti a také v kooperaci se změnami stavů hmotových. To znamená např. že po Třesku nebyl zákon o chování kyseliny sírové s mramorem. To znamená že po Třesku neexistovaly „všechny“ zákony jak je známe dnes...i zákony se „zjevují a rodí“. Ty staré platí furt a nové se generují podle změn stavů složitosti hmoty a ona složitost hmoty je zase hybatelem geneze nových zákonů. V tobě 10 minut po Třesku neexistovala chřipka a neexistoval zákon-pravidlo, že acylpyrin na ní bude zabírat...

Takže na Počátku Počátkoviči před Třeskem podle mé vize byl „A“ artefakt a „Z“ zákon....a...a jdeme-li ještě blíž k nule, tak možná i „A“ a „Z“ jsou dvě strany téže mince (čas a délka jsou také dvěma stranami téže mince) a říkejme jí Bůh...proč ne. A přitom kdo ví co to ten Bůh vůbec je. Rozhodně to může být „stav“ ... stav čehokoliv, tedy monostav a ...a monostav je „existenčno“ versus „neexistenčno ...; >neexistenčno< je možná stav v >protikontravesmíru< jako >existenčno< ...? a jsme u fantazie a spekulací ... ale....??? kdo ví. Pak

ovšem „vždy“ musí „něco“ být ať už to něco je „nic“ nebo „něco“,...a obráceně taky tak, že...atd. ...ano a jsme u toho Prvního zákona Vesmíru u „porušování symetrie“. aby se artefakt „A“ = 1 → monostav mohl změnit na symetrii, musí nastat „A“ = „A“, pak asymetrie $A = B$...? tak, že uloupí kousek z elementu času, kousek z elementu prostorového / a to tak, že nesymetricky / a dal vzniknout dvěma součástkám např. jádru gravitonu / hmotnostní část / a výměnné částici / silová část / ? Jak si toto představit?

4) Potom by tedy každý další objekt byl složený z gravitonů. Tedy i foton, elektron, kvarkne, graviton ať už má jakoukoliv podobu vlnobalíčku z dimenzí veličin, tak je sám „klonem“ a ostatní elementární částice-vlnobalíčky také „klony“. ty se mohou spojovat a rozpojovat ale vždy do přesných klonů ... kdo nařídil stav přesného vlnobalíčku to nevím, ale myslím si že po první náhodné volbě změny symetrie (před Třeskem 3+3D) na asymetrii „nějakou“ např. $a^2 = k.b$... že už po této náhodné volbě se další a další klony řídí pravidly

„omezené volby“, to znamená, že další zesložítování hmotových struktur se děje „v mantinelech omezených možností“ – to je samostatná lekce dialogu. Tyto mantinely, jejich důvod a principy, určitě rozluštíme v DNA.

5) Ale pak nastává pro mě nepochopitelný jev. V tomto vesmíru / teď mám na mysli vesmír popsán výše / nevidím nic, co by se mohlo prohlásit za naši nulu. Bůh – monostav?? každá posloupnost musí začít monostavem....? ano ?...to ať prověří Gödelové proč musí každá matematická řada začít monostavem prvků ...anebo nééé, že by řada-posloupnost mohla začít už bi-stavem ? jako pár ?

Všechno je složeno z něčeho, nic není nenulové. Hm.... monostav.... Nenacházím fyzikální smysl nuly v tomto vesmíru. Nula je „nic“ anebo „něco“ ? odeberu-li „z nekonečna“ „nulu“ zůstane mi rozdíl jaký ?, že... Pro můj začátek fyzikálních úvah mi postačí jít za Velký Třesk k nule tj. k Počátku Počátkoviči až do místa kde prohlásím :

Vesmír = „A-artefakt“ krát/versus „Z-zákon“. ...pak mohu začít tu svou dvouveličinovou hypotézu rozvíjet do logických úvah ... a to stejně hodnotných jako „nesmysl“ fyziků, že hmota a časoprostor vznikly naráz ve Třesku. Dokud Bůh neprozradí Pravdu, do té doby mám já stejnou kvalitu své dvouveličinové hypotézy jako oni o Vesmíru „z ničeho“ v Big-bangu Tedy pokud začnu zkoumat tento vesmír základních rozměrů - mikro. Pokud budu zkoumat makrosvět, tam už skoronulu najdu a můžu s ní klasicky operovat. Např. mám dvě hrušky, dám Vám je a nemám nic , tedy $2-2=0$. Jenomže ve skutečnosti je to skoro nula . Neexistují tytéž hrušky. Čas plyne a já Vám je nepředám v tom stavu, v jakém jste je viděl v prvním okamžiku. /máme kvanta času i prostoru /. To co Vám podám budou jen skorohrušky. Budou jim jen hodně podobné. / ...tak nevím jestli tomuto je rozumět /. Je, ale je to o kousek víc filozofie než mi je k chuti. To neznamená, že tu vaši filozofii pomlouvám, pouze „někdo holky, někdo vdolky“... já mám svou vizi a tudíž jsem konzervativní k jiným vizím. Ale v makrosvětě na nějaký ten hmotný element nehledíme. Je jedno, jestli jsem Vám ve formě hrušky předal $10^{200000000}$ hmotných elementů nebo $10^{200000001}$ hmotných elementů. No vidíte, a mě se za takovou úvahu smálo půl republiky fyziků. Já to (to vaše vidění) interpretoval jako >princip horkého bramboru< (zkuste si ho přečíst někde na mém webu) Lidskými nástroji rozdíl nezjistíme. rozdíl...rozdíl...co to je ? vidíte a to je ta asymetrie která vesmíru vládne.

$10^{5500} = 10^{5500} + 1$... → ano, o tom mluvím jako o asymetrii tj. genetický hybatel našeho vesmíru, princip změn/proměn, vývoje.

Tedy rovnice $a + 2 = 8$ v mikrosvětě nejde upravit tak, že odečtu od obou stran rovnice 2 a dostanu a. V tomto našem vesmíru nemohou existovat dva naprosto stejné objekty ano, perfektně ... ano, neexistuje abych z vesmíru odebral libovolně kde a libovolně kdy krychli časoprostoru (v níž je libovolný stav hmotový) abych tu krychli mohl popsat rovnicí. V té krychli nepanuje zákon zachování, zákon rovnováhy, zákon rovnice. Rovnováha, rovnice a zákon zachování je „umělý stav“ teoretický, matematicky vypreparovaný a jen tak může lokálně existovat ... jako symetrie lokální střídající asymetrii – do posloupnosti stavů /kdyby existovaly, ani pak bych tu rovnicí nemohl takto upravit , protože nedokážu tuto operaci provést současně na obou stranách / mám kvanta času a tedy tuto operaci provedu nejdříve na straně jedné a potom na straně druhé, ale než to provedu nebude to pravda. Po jistý časový úsek na který spotřebuji minimálně jedno časové kvantum – čas je prostě hmotné povahy a je nespojitý / tyto objekty budou skoro totožné, ale jen skoro. Prostě kvanta času a prostoru.

Časové kvantum v našich lidských mírách asi bude nesmírně malé. Bude skoro nula. Naše současná matematika zjednodušuje skoro nulu na nulu, adekvátně skoronekonečno na nekonečno / tak toto je drzost, tvrdit že vesmír má konečné rozměry a čas,že... /. Naše lidská matematika prostě je zdá se širší, obecnější než je náš vesmír. Bylo by zajímavé ale i nutné říci, odkud pokud můžeme do našich vzorců brát hodnoty. / V podstatě jakési poměry vzhledem k základní vesmírné jednotce – kvanta času nebo délky / prostoru //. Ale nula nebo nekonečno tam být nemůže, zdá se, že neodráží realitu našeho vesmíru. Lidská matematika / a její zákony /se zřejmě nehodí pro popis našeho mikrosvěta v základních, elementárních rozměrech.

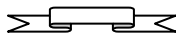
Pane Jabůrek, já tleskám Vaší úvaze, Vašemu myšlení a byl jsem nadšen.

Děkuji.

JN

27.02.2007

(s vaším svolením dám na své webové stránky)

Výklad vize 107

DEE [16.5.06 - 10:56]

MARCELA, MAGORNOT:**NONSENS** :...*globálně stále platí ve vesmíru $1 = 2$* ..To ten MAGORNOT psal taky tak :oo+oo=oo. Musím znovu opakovat vesmír zná rovnoramenný váhy, konečně je to taky zodiakální znamení, takže vždycky $1=1$. Konečně rovnice má původ ve vážení a tedy v rovnováze

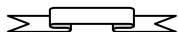
MARCELA-Navrátil [16.5.06 - 11:05]

No, o tom to je, pane **DEE**...každý z nás vidí nesmysly jinde a každý tím pádem se raduje z něčeho jiného. Vy máte radost z mlácení plného obilí (se zrny „Nepravdy“) v hospodě. A já mám radost při mlácení prázdné slámy (se jedním zrníčkem „Pravdy“) v počítači při sdělování lidem své vědy budoucnosti. Vše je to otázka posudku. Já jsem po-souzen do blázince, Vy jste po-souzen (samozvaně) do role katů a poroty... a ...a umřete spokojenější než já ? Víte co je smyslem života ? Já už to věděl ve svých 21 letech.

MARCELA –Navrátil [16.5.06 - 11:11]

DEE : ano, rovnice je $1 = 1$... ano to je princip rovnice. Je to zákon o rovnici, ano, musí v rovnici být $1 = 1$, ale přesto ve vesmíru platí nerovnice $1 = 2$ Slyšíte a vidíte, že tu píšete "nepravdu" (!), že ona **nepravda p l a t í ...a to globálně**. Rovnice „neplatí“, tj. rovnováha fyzikálních systémů (tj. $1 = 1$) platí pouze lokálně, pouze lokálně (!) **a to ještě jen „dočasně“ než se promění v nerovnovážný stav**. Čili lze ve vesmíru najít lokální výběr kde platí zákony zachování, ale globálně platí střídání symetrií tj. střídání "platí versus neplatí" ... to umožňuje realizaci změn - .(další úvahy mohu později , nebude-li se mi tu nadávat a bude-li chuť k polemice ...i tvrdé bez nadávání)

Nikdo od té doby nepřišel se slušnou diskusí nad mou úvahou, že ve vesmíru platí a realizuje se *nerovnováha*.(matematika realizuje rovnováhu – rovnice, vesmír ne). Chci stále říkat názor, že neexistuje žádný libovolně vybraný objem z Vesmíru, (který zanalyzujeme fyzikálně), ve kterém by platilo $1 = 1$, tedy kde by platil stav rovnováhy hmotových stavů fyzikálních systémů mezi sebou, spolu se stavem časoprostoru. Dokazují to fyzikové při výkladu kvantových čísel, že „tam kde dojde k narušení symetrie“, tak se musí najít další systém a zhodnotit-popsat ho novým kvantovým číslem (a tak donekonečna). Narušování symetrií se děje od Třesku po dnes, a kdekoliv a v každém fyzikálním stavu a je základem vývoje a tedy existence vesmíru, tj. stavu jaký tu je. Tohle $a^2 = 2b$ je rovnice. Je symetrická ?, jak v ní platí rovnost-rovnováha ? čeho s čím ? Lze vůbec vzít z vesmíru libovolný jeho díl a v tom dílu *rozdělit jeho stav fyzikální* na půl ? V duchu věty pana DEE „*Konečně rovnice má původ ve vážení a tedy v rovnováze*“ ? Lze to v libovolném lokálním objemu rozdělit „vše“ na půl ? a to přesně aby platilo $a = a$? Nesmysl tento $1 = 2$ neplatí, proč ten nesmysl nesmím pojmenovat „nerovnice“? Anebo jinak : řeknu tři věty a) Nesmysl tento $1 = 2$ neplatí anebo je výstižnější výrok b) Nesmysl tento $1 = 2$ platí. ? c) smysl tento $1 \neq 2$ platí a se ve vesmíru uplatňuje.

Závislost doby života mezonů na jejich rychlosti

Mezony π^+ jsou kladně nabitě elementární částice o hmotnosti $m = 273 m_e$ (kde m_e je hmotnost elektronu), vznikající např. v urychlovačích částic. Jsou to nestabilní částice, které se velmi rychle rozpadají na jiné částice. Přitom střední doba života částice v klidové soustavě (např. v laboratoři, vzhledem k níž by se nepohybovala) je $T_0 = 2,5 \cdot 10^{-8} \text{s}$. Výrok by měl být přesnější. Pokud měl autor na mysli že laboratoř a klidová soustava jsou vzájemně obě v klidu byla to zbytečná připomínka... ale chtěl-li autor, že částice se vůči klidové soustavě nepohybuje, pak to tu řekl špatně. Dále je nutno se zeptat odkud vzali fyzici číslo střední doby života částice. Podle zákonů klasické fyziky by mezon pohybující se vzhledem k laboratoři rychlostí $v = 0,99c$ urazil od okamžiku svého vzniku do okamžiku rozpadu střední dráhu

$$l = v \cdot T_0 = 0,99 \cdot 3 \cdot 10^8 \cdot 2,5 \cdot 10^{-8} \text{ m} \doteq 7,4 \text{ m.}$$

Nevím kde vzali fyzici číslo „střední doby života“ mezonu, ale asi zřejmě vzali střední dobu života mezonu $T_0 = 2,5 \cdot 10^{-8} \text{s}$ měřením mezonu vzniklého z kosmického záření dopadajícího na Zemi při srážce s molekulami vzduchu, nikoliv měřením v laboratoři. Experimenty však ukázaly, že střední dráhy, které mezony π^+ za těchto podmínek do okamžiku svého rozpadu urazí, jsou ve skutečnosti mnohem delší. Experimenty tedy měření v laboratoři je ovšem věc jiná. Mezon je nutno vyrobit v laboratoři tedy v klidové soustavě. Kdežto mezon z kosmického záření „si nesl svou soustavu z kosmu“ a ta byla potočena vůči soustavě Zem, čili vůči soustavě laboratoře. Proto jsou měření mezonu kosmického a mezonu laboratorního různá. Chyba výpočtu spočívá v použití vztahů klasické fyziky pro rychlosti blízké rychlosti světla, což není korektní. Z hlediska pozorovatele v laboratoři na Zemi, vůči němuž se mezon pohybuje rychlostí $0,99c$, je střední doba života T mezonu dána vztahem

$$T = T_0 \cdot \gamma \doteq 17,7 \cdot 10^{-8} \text{ s.}$$

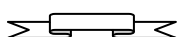
Tato doba T je větší než T_0 , a proto mezon v laboratoři urazí větší střední dráhu

$$l = v \cdot T = 0,99 \cdot 3 \cdot 10^8 \cdot 17,7 \cdot 10^{-8} \text{ m} \doteq 53 \text{ m.} \text{ (chyba v mocnině, má být mínus osm)}$$

Jenže tohle je právě přesně obrácený posudek, obrácená logika úvahy. On „domácí“ výklad relativity je tento, že : opustí-li soustavu $S(1)$ v klidu testovací těleso pak mění-li testovací těleso rychlost a my ho budeme testovat ve chvíli kdy má $v \rightarrow c$, pak my „domácí soustava- pozorovatel“ $S(1)$ tvrdíme, že se na tělese prodlužuje čas, dilatuje, tedy tvrdíme to pouze výpočtem, tedy tvrdíme, my v domácí pozorovatelně $S(1)$, že „mu testovacímu tělesu“ tam v $S(2)$ běží čas jiným tempem, ale „na testovacím“ tělese v jeho vlastní soustavě $S(1)$ čas běží stejným tempem jako při opuštění soustavy domácí $S(1)$ v klidu. Stále máme na paměti, že výroky prohlašuje pozorovatel v soustavě $S(1)$ o tělese v soustavě $S(1)$ v jiné poloze, které ale má sebou svou soustavu $S(2)$. Čili k čemu došlo ? pouze k potočení soustavy $S(2)$ vůči $S(1)$... a pozorovatel $S(1)$ snímá hodnoty z potočené soustavy $S(2)$ do své průmětny- pozorovatelně degradované tedy hodnoty změněné o „gama“ faktor. Soustava $S(2)$ si „na sobě“ nese hodnoty $S(1)$ z doby kdy opustila $S(1)$, ale tím že se soustava tělesa potočila, tím jí pozoruje domácí pozorovatel jako soustavu $S(2)$ do své soustavy $S(1)$. A to je ten případ mezonu v laboratoři. Při zrodu mezonu v laboratoři byla soustava laboratoře $SL(1)$ totožná se soustavou „vzniklého mezonu“ $SM(1)$, ale poté co mezon „nabral“ rychlost $0,99c$, tak potočil svou soustavu $SM(1)$ do polohy $SM(2)$ a pozorovatel $SL(1)$ vyhodnotil tj. změřil, spustil „do své soustavy“ $SL(1)$ situaci $SM(2)$ mezonu (tj. v situaci „stop-stavu“ $0,99c$) a zjistil „svými stopkami“ že doba života mezonu je $17,7 \text{s}$, kdežto „na mezínu“ čas „tekl“, čas se odvíjel „původním tempem“ a tak na mezonu by

pozorovatel naměřil „životnost“ $T_0 = 2,5 \cdot 10^{-8} \text{s}$... přestože se vše odehrálo v jedné a téže laboratoři. Je vidět, že k pootočení došlo jen u soustavy tří os časových tří dimenzí časových a nikoliv tří os délkových. A je vidět, že mezon který přiletěl z kosmu, tak ten si donesl „stop-stav“ své soustavy tří os-dimenzí časových n e p o t o č e n é vůči naší soustavě pozemské a proto jsme změřili jeho dobu životnosti „jako v jeho soustavě“ jí on má. tj. kratší tj. $T_0 = 2,5 \cdot 10^{-8} \text{s}$ protože mezon už měl „odněkud z kosmu“ tu rychlost $0,99c$... mezon neměnil polohu svých os vůči osám pozemským. respektive tento mezon opouštěl zdroj-emitenta, opouštěl původní soustavu (nějak pootočenou vůči naší pozemské soustavě) tak, že po opuštění natočil svou soustavu (tří časových os-dimenzí) do polohy shodné s polohou naší pozemské soustavy tj. že mezon >orientoval tempo plynutí času< (po opuštění emitenta a nabrání rychlosti $0,99c$) s tempem plynutí zde na Zemi. Takže T_0 je jeho klidová doba života v jeho „klidové“ soustavě, která při dopadu na Zem z kosmických dálav je totožná s naší klidovou soustavou polohově tj. v tempu odvíjení času. Relativita „domácího fyzika“ je tu přesně v obráceném gardu výkladu než můj výklad. Je nutno stále tuto logiku precizovat a stále vylepšovat aby se opravdu našel správný výklad relativity tj. pootáčení soustav.

(JN, 24.02.2007)

Výklad víze 109

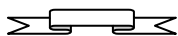
MARCELA-Navrátil [15.5.06 - 16:04]

citace MAGORNOTA (modře reakce) : **No o to právě jde, když to dělá, tak proč to dělá, Když příroda-vesmír dělá vlnobalíčkování svých dimenzí aby udělala-vyrobila hmotové elementy, tak proč to ona dělá já sice přesně nevím, ale mám na to svou domněnku-vysvětlení, tuto : Už jsem tuto otázku debatoval před několika měsíci, tuším v listopadu 2005, zde se Srnkou. Říkal jsem myšlenku-vizi stavby vesmíru „směrem k nule“ a tak jsme v debatě došli k popisu vesmíru před Velkým Třeskem a tam dál směrem „k nule“ pomocí střídání symetrií s asymetriemi tj. ke snižování počtu dimenzí obou veličin tj. délky i času. Já obhajuji děje vesmíru na základě zákona-principu střídání symetrií s asymetriemi. Při tomto principu lze vesmír uvažovat směrem k té „nule“ jako „ubývání dimenzí takto : Těsně před Třeskem byla symetrie dimenzí veličin $x^3 / t^3 = x^3 / t^3$, což se dá pomocí znaku pro rychlost psát jako $c \cdot c \cdot c = c \cdot c \cdot c$ (časoprostor o 3+3 dimenzích)...respektive $c \cdot c \cdot c = (k.w) \cdot (K.u) \cdot (h.v)$. Pak vždy jeden součinitel ubude (neumím to matematicky psát). Prostě návrh na ubývání dimenzí už zde byl napsán a lze ho najít. Ubývání se děje pomocí střídání symetrií s asymetriemi až se dojde ke „skorozačátku“, kdy vesmír je totožný s monostavem „A“, se sólo veličinou-velveličinou. (Velveličina „A“, co se směrem ke Třesku bude štěpit na dvě veličiny – na délku a čas ... atd.) ; tedy velveličina je něco jako „být či nebýt“, jako „jsoucno a nejsoucno“, jako existenčno totožné s neexistenčnem – je to sólo stav. Tam pak já vysvětloval svou vizi, že „někdo“ stanovil pro vznik vesmíru a jeho existenci a jeho proměny existencí filozofickou rovnicí : „**A**“ **stav artefaktu** (*což bude veličina z ní pak dvě veličiny délka a čas a z nich pak hmota a její statistické podoby pomocí vlnových funkcí – střídání symetrií s asymetriemi*) **krát „Z“-zákon-pravidlo** (*jakožto podmínka realizace změn tj. právě to pravidlo střídání symetrií s asymetriemi*) = „**V**“ – **vesmír** existující, proměnný, reálný.... Čili : „**A**“ x „**Z**“ = „**V**“. To tedy je odpověď na otázku „proč to vesmír dělá“ : on „nejdříve vesmír neexistoval totožno existoval = stav rovnováhy dvou možností. Pak se realizovala asymetrie, tedy výběr jedné z nich : buď existenčno anebo neexistenčno. Ať vybereš kteroukoliv z těchto možností, můžeš jí nazvat existenčno.... a ... a pak už to střídání symetrií s asymetriemi jede samo (!) Proč to vesmír dělá ? protože nejdříve „to nedělal“ (!) a stav „nedělání“ musel být vystřídán asymetrickým stavem „děláním“...Proč to tak je ? Protože už „bylo“ věčné nic a bylo vystřídáno „na chvíli“ jiným stavem tj. změnou ...střídáním symetrií... vesmír není nikdy v rovnováze...ve vesmíru neexistuje zákon zachování ničeho...**pouze** platí zákon zachování např. energie a jiných „lokálně“...globálně stále platí ve vesmíru $1 = 2$ tj. $10^{5500} = 10^{5500} + 1$... a tyto rovná se a nerovná se stále střídají a střídají a střídají...tím i běží čas (je to nejednotkový poměr dimenzí dílkové s dimenzí časovou $v < c$, a tímto jevem se i proměňuje, může proměňovat hmota...furt a furt a furt **nic** není samo sebou, samo sebou není nic až na jedno „počáteční“ „něco“ = stav sólo, stav mono, stav**

asymetrický... a ten se počne měnit, „vznikne-li“ zákon o proměně, první zákon. Další zákony se také vznikají rekrutují a přibývají. Jak jsem řekl : po Třesku neexistoval zákon o slučování zásad s kyselinami na sůl, neb vesmír ještě nebyl v posloupnosti výroby stavů tak daleko. Tak jak vesmír vyrábí postupně posloupnost stále složitějších hmotových struktur (vlnobalíčkováním) tak vesmír vytváří nové a nové zákony-pravidla k chování tech „klonových“ struktur. CO₂ je klon, je to vlnobalíček o už neměnné struktuře „vlnosbalení“, pokud ho rozbalíme, dostaneme komponenty, to jo, ale opět komponenty „nefraktální“ tj. takové, které už byly jistým klonem = např. uhlík. Takže možná v CERNech srážkami částic vyrábíme jednak stavy vlnových funkcí už „klonové stavy“ anebo vyrábíme „střepey-fraktály vlnové“ a to pak jsou ty *jetty*... bombardováním elementů hmotových v urychlovačích se nemusí „vyrábět“ jen a jen „ucelené klony“- vlnobalíky co reprezentují přesně nějakou částici, ale i střepey co nejsou částicemi – mohou to být jen vlny...vlny jako pole atd... **ceťl jsem nedavno prisernou slataninu jak se z niceho vydělila 1ka atd. (vitaliho mnozina) ale nikde nebylo receno proc by to delala :-), stejne tak mas problem kde vzít "ulozny prostor"** nevím co to je a tak to nekomentuji pro ty svoje balicky, aha... moje balíčky si můžeš představovat ledasjak, to je fakt, ale rozhodně nejsou vyrobeny jen z délkových dimenzí jejich kompakfikací jako to dělají strunoví realizátoři vesmíru. Moje vlnobalíčky jsou „propleteniny“ dimenzí délkových a časových...do multishluků. Pokud si představíš bizarní vřící Higgsův časoprostor na Planckových škálách, tak tam když se takové prostředí „lokálně zavine tj.zvlnobalíčkuje“, tak to už se tím vyrábí stav-hmota. Nevím co je na tom tak strašně nepředstavitelného, když : Když se koukneš na své dlaně, tak jsou P R A Z D N Ě a přesto ti jako makropozorovateli připadají jako plné, jako pevná hmota. Budeš-li se do dlaní dívat pod mikroskopem, uvidíš tam atom vodíku a ten je prázdný z 99,85% svého objemu...; když si zvětšíš vodík na průměr fotbalového hřiště, tak proton je na hřišti ten fotbalový míč a elektron je v autu kulička jako třešně...vše ostatní je...je...je ! prázdný časoprostor. Když se koukneš do „plného“ protonu, tak tam pod dalším zvětšením 10⁵ uvidíš prázdný časoprostor, neb kdesi v koutečku se choulí tři kvarky a...a když se koukneš do těch kvarků... ? ? ? ha...bude tam opět prázdný časoprostor, bizarně zvlněný...pěna... Takže tvé dlaně co jimi tleskáš v divadle jsou hmota anebo „prázdná“ ?...jsou časoprostorem zvlněným „z blízka“ z mikroměřítka a z dálky *Plná Hmota*. Je to podobné ploše-čtverci to z něj vykukují dva vektory do opačných poloprostorů. $a \cdot a = b + b$. Proto pozorovatel „nad Vesmírem“ vidí dovnitř „kouli“ plnou hmoty, jen samá hmota...Kvark vidí směrem ke galaxiím, že jsou od něho nepředstavitelně daleko a že je vesmír skoroprázdný.... Hmota, to je vlnobalíček z délky a času..., .realizovaná multidimenzionálním kompakfikováním-svinováváním dimenzí i časových i délkových... **kdyz ja neco simuluju zere to pamet pocitace**, vesmír také : aby se proměňoval podle nařízení zákona o střídání symetrií, musí realizovat nejednotkové poměry dimenzí... a těmito nejednotkovými poměry „se zrodí“ tok času jedním směrem a tok času je důvodem (i důkazem) vzniku – realizace svinovávání dimenzí opět pomocí střídání symetrií dimenzí s nesymetriemi a jejich vzájemné stavy...hmota se realizuje (fotony) po Třesku tím, že „se spustil tok času“ (a fotony se pak zeslužiřují dalším vlnobalíčkováním na složitější částice....ale né všechny fotony...a ... a to je jiný výklad) **co zerou tvoje balicky ?** Vlnobalíčky jsou stavy, vzájemné stavy určitého počtu dimenzí délkových a počtu dimenzí časových vzájemně k sobě a...a určitý stav (matematicky popsateľný) si příroda „vybere“ a udělá z něj *neměnný klon* – a to bude/je nějaká daná elementární částice...takže částice „nic“ nežere, ale musí se dál chovat v prostředí, (v časoprostoru), musí se proměňovat, vázat se, ...atd. dle zákona o střídání symetrií **proste i kdyz reknes ze se tvori sami sebou tak nekde musi bejt ulozen ten pamatovak !** Ano, je uložen např. v DNA ... i ten křemen-kámen je jakýsi „chemický klon“ - což je ten „pamatovák“. „Pamatovák“ je něco zvláštního, je vybraný stav vlnobalíčku : Po třesku vznikne první asymetrie stavů...podle nějakého pravidla. To se musí objevit. (podle mě je to pravidlo paraboly tj. $A = B + B$) ...a pak příroda „jede“ ve střídání stavů dimenzí a jejich poměrů tak (jako „jede“ na kalkulačce odvíjení čísla píííí), že se na některém stavu odvíjení „zastaví“ a tento stav je „volen“ – např. pro foton. Pak rozvoj píííí jede dál...a zase se stavy dimenzí „nabízejí“ a někde se na určitém „čísle“ zastaví – to je pak třeba elektron...atd. a pak až máme takových několik „vybraných“ stavů-vlnobalíčků tak ty se stanou „klonmi“ čili vždy takový přesný poměr vln-vonoshluku dimenzí času i délky je „klon-stav“ je to vybraný stav ...a když už máme více takových klon-stavů, tak posloupnost „výroby“ dalších klonů se děje už se začíná dít pod podmínkami tj. výběr stavů je „v mantinelech“...také se už rodí další zákony. tj. co se smí a co ne s těmi již nagerovanými klony...posloupnost stavů-elementů hmotových začíná růst a roste tím i posloupnost zákonů, které je

dál řídí a řídí se i ony samy sebou. První počáteční zákon o střídání symetrií s asymetriemi je také „zákon-klonem“ a nesmí být dalšími vzniklými zákony porušován-zničen, mařen...realizuje se výběr zákonů podle hotových hmotových vlnobalíčků. Vesmír se realizuje do posloupnosti stavů veličin i posloupnosti stavů zákonů-pravidel, realizuje se v omezených volbách tj. v mantinelech dovolenosti-přípustnosti.

“Pamatovák“ končí v DNA, je tam uloženo vše i celá jaderná fyzika a ona „teorie všeho“.....

Výklad vize 110

MARCELA [15.5.06 - 14:10]

Pan Zoevistian napsal 06.05.2006 (modře reaguji):

A není to náhodou tak, že by šlo formulovat kvantovou mechaniku pouze na bázi interakce vlnových funkcí? Když vlnová funkce fotonu zasáhne vlnovou funkci atomu, výsledkem je nenulová vlnová funkce elektronu oddělující se od vlnové funkce atomu. Existence fotonu, elektronu a atomu coby částic jsou tedy jen naše subjektivní interpretace plynoucí z každodenní zkušenosti srážejících se makroobjektů.

Když to trošku zobecníme, pak jakákoliv interakce dvou částic, při níž by si měly dle kodaňské interpretace vzájemně kolabovat své vlnové funkce, může být zrovna tak dobře vysvětlena bez potřeby zavádění částic korpuskulární povahy. Žádný kolaps vlnových funkcí se tedy vůbec nekoná. Pouze se při interakci náhodně uplatní jen některé stavy ze superpozice různých stavů, v nichž se konglomerát interagujících částic nachází. Tyto možné stavy však existují v nezměněné podobě i nadále.

Rozšíříme-li tuto představu na makrosystémy, pak mozek pozorovatele a vlnová funkce pozorované částice tvoří opět jeden interagující celek, pro nějž je možno nalézt společnou vlnovou funkci. A stejně tak se i v této interakci uplatní jen některé možné stavy, což náš mozek interpretuje jako kolaps vlnové funkce. Říká se tomu dekoherence.

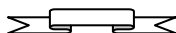
Kongruence interagujících částice je popsána jedinou antisymetrickou vlnovou funkcí. Přesto se ale jedna částice tohoto entanglementu vůči druhé jeví jako skutečná částice - **interagující částice si zdánlivě vzájemně kolabují své vlnové funkce. Vlnová funkce entanglementu jako celku však zkolabovaná není. střídání symetrií s asymetriemi...chvíli rovnováha platí, chvíli ne ...** To je podstatou narušení Bellových nerovností v EPR paradoxu.

Teprve když přijde pozorovatel (další systém) (**asymetrický počet systémů se střídá se symetrickým počtem systémů**) a vejde v interakci s kteroukoli komponentou entanglementu, vlnová funkce celého entanglementu pro něj (v celém vesmíru naráz) zkolabuje. Z hlediska jiného pozorovatele, který dosud neinteragoval však zůstává vlnová funkce entanglement + interagující pozorovatel i nadále nezkolabovaná.

Kolaps vlnové funkce je tedy jen subjektivní pocit interagujících entit, nikoliv skutečná fyzikální událost. **princip střídání symetrií s asymetriemi Žádné částice tak vlastně doopravdy vůbec nepotřebujeme.** stačí je popsat dvouznakovými rovnicemi tj. pomocí času a délky.... Celý vesmír je možno uspokojivě popsat pouze na bázi interagujících vlnových funkcí. **s použitím proměnných z času a délky... a tím tvorby vlnových funkcí ...které mají „občas“ tvar vlnobalíčků – elementárních hmotových částic** Spin je pak jen jednou z mnoha vlnových charakteristik, určujících jistý druh symetrie vlnové funkce vzhledem k překroucení o jistý úhel. **Všechny vlastnosti částic jsou jen „určitou symetrií“ vlnové funkce k jinému stavu vlnové funkce ... postavené ze dvou veličin ...což je stavby hmoty...a můj dvouveličinový vesmír** Je-li vlnová funkce invariantní vzhledem k jejímu přetočení o , pak s je spin kvantového pole spojeného s danou vlnovou funkcí. Nic více a nic méně za tím nehledej.

Smiř se s tím, že svět tam venku není skutečný, nebo je přinejmenším úplně jiné podstaty, je **dvouveličinový, hmota je realizována vlnobalíčkováním dimenzí veličin délka a čas** než se nám jeví -

podstaty daleko "éteričtější" než by se nám líbilo z hlediska našeho zažitého Newtonovského pohledu na svět. Děkuji pane ZOEVIŠTIANE za spolupráci

Výklad vize 111

MARCELA [11.5.06 - 14:14]

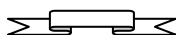
[12.10.05 - 23:47] jsem napsal toto :

Luboš Motl názorně vysvětluje rozdíl mezi starým a novými modely M-teorie následovně:

verze a) ..Takzvaná nová maticová teorie, s níž náš článek souvisí, je dnes ve srovnání se starými maticovými modely téměř zapomenutá. Jaká škoda! Rozdíl mezi starými a novými maticovými modely totiž není těžké vysvětlit ani laikovi, a to bez použití rovnic: staré maticové modely jsou hnusné, smradlavé, primitivní, bezrozměrné, napůl inkonzistentní, nerealistické a blbé, zatímco nové maticové modely jsou krásné, supersymetrické, voňavé, duchaplné, mnohorozměrné, konzistentní i poruchově, částečně realistické, netriviální a inteligentní. Maticová teorie strun je odrůda nové maticové teorie, jejíž otcem jsem já spolu s Dijkgraafem..

verze b) ..Takzvaná nová *dvouveličinová hypotéza*, s níž náš článek souvisí, je dnes ve srovnání se starými *hmotovými* modely téměř zapomenutá. Jaká škoda! Rozdíl mezi starými *historickými zápisy* a novými *dvouznakovými zápisovými* modely totiž není těžké vysvětlit ani laikovi, a to bez použití rovnic: staré *hmotové* modely jsou hnusné, smradlavé, primitivní, bezrozměrné, napůl inkonzistentní, nerealistické a blbé, zatímco nové *dvouznakové zápisové* modely jsou krásné, supersymetrické, voňavé, duchaplné, mnohorozměrné, *i pro veličinu čas*, konzistentní i poruchově, částečně realistické, netriviální a inteligentní. *Dvouveličinová teorie vesmíru* je odrůda nové *hmotové* teorie, jejíž otcem jsem já spolu s (Dijkgraafem..) s nikým (možná kdyby měl jinou povahu Hephir ...)

Jak se Vám to líbí ?? Dobrý cóóó...Co na to filozof a logik ?; dejte to k posouzení nějakému Mimozešťanovi, ať to rozhodne, která verze má více pravdy. **Nikdo nereagoval dodnes....do 04.03.2007**

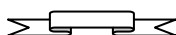

Výklad vize 112

RNDr. Tomáš Páv napsal na WIKIPEDII :

Jsem fyzik. **Teorie pana ing. Navrátila je nefyzikální a nesmyslná**, ale právě proto sem autor patří. Z textu článku je zřejmé kam ho zařadit, ale je správné, aby to věděl i laik. Pokud se týká encyklopedické významnosti, pak bych byl spíše pro smazání nejružnějších basketbalistů, kterými Wikipedii zahlcuje Chrupoš.--**Tom** 12:25, 19. 2. 2007 (UTC) ...

...pan Navrátil nemá teorii, má pouze dobrý nápad, dobrou vizi a k ní sám a sám a sám hledá matematické ztvárnění.

Výklad vize 113

Opis z webu popularizátora antiproutkaření, zdroj zde <http://www.petrasek.info>

Sobota, 18 září 2004

... pod nadpisem je ten článek, který sem neopisuji. (sami si ho rádi najdete). Ovšem za 2 a půl roku se tu pod článek přihlásilo pouhých **46** diskutujících, z nichž cca desítka je sám Petrásek. Koukněte [jaké ovace pan vědec sklízí \(když seje vítr \) \(je to čerstvé \)](#) :

44. 13-03-2007 15:25

Ach jo

Pane petrásku, vy jste normální kretén.

Host

[Stížnost](#)

suinegzyftam

45. 13-03-2007 18:54

Ach jo

z čeho jsou vlastně složené dodatečné dimenze?

46. 13-03-2007 20:55

dimenze

Na to je lehka ale i tezka odpoved zaroven. Zkuste si predstavit z čeho jsou slozene ty dimenze, ktere urcují vzhled naseho prostorocasu, tedy ty nase rozvinute?

Nase dosavadni predstavy jsou takove, ze prostorocas samotny existuje díky hmote. Hmota (anebo energie) generuje prostorocas tak jak jej znamo. Nebyť hmoty, nebude prostorocasu. Mam-li to rict velmi zjednodusene, pak hmota ma takove vlastnosti (resp. se vyvinula pri vzniku vesmiru s takovymi vlastnostmi), ze ovlivnuje jen cast mozne geometrie, jen ty dimenze prostorocasu, ktere znamo. Ostatni neovlivnuje, popr. je mozna ovlivnuje způsobem tak, ze jsou zakriveny samy do sebe.

M. Petrásek

47. 20-03-2007 18:27

dimenze

ale co je tedy zakřivené samo do sebe?z čeho je tvořená geometrie, kterou ovlivnuje hmota?např. Jsou to všechny možné částice, které hmota generuje do určité geometrické podoby, která se zakřivuje na velmi malých měřítkách sama do sebe???nebo je časoprostor něco co se dá od hmoty(energie)diferencovat?ikdyž existuje jen na základě této hmoty.díky

Host

[Stížnost](#)

48. 20-03-2007 18:49

Re:dimenze

Řekl bych že druhá část je správně. Pokud hmota prostorocas generuje, těžko můžeme předpokládat, že jim samotným je. Tato debata je ale, myslím si, značně spekulativní a její závěry berte jen jako náměty na přemýšlení. → HDV Navrátila <http://www.hypothesis-of-universe.com/documents/m/m118.doc> Čas a pokrok ve vědě může z této části mnohé zvrátit.

Registrovaný

[Stížnost](#)

M. Petrásek

... a koukněte jaké špičkové poznatky honič získal (i ty které do něj nenatloukli) na slezské univerzitě v Opavě a to šestiletým drilem Kerr-deSitterovské geometrie stacionárního pozorovatele s nenulovou kosmologickou konstantou ... jakožto rozvinuté aplikace matematických metodik do matic a jiných kouzel protože slezští slepci (vysokomatematičtí šarlatáni) jsou přesvědčeni, že jedině tudy vede cesta k poznání vesmíru a především toho jak hmota generuje prostoročas

(ač ...ač když se na to Kerr metrické dogma podíváte z úhlu jistého nadhledu), tak jim „m“-mass jako parametr překáží-zavazí ; a ještě ke zjištění „kroucení časoprostoru“ dle Kerr metriky je nutné *nadirigovat vesmíru podmínku $c = G = m = 1$ a to vše jako bezrozměrné !! ??* ... pak to „Jáchyme hoď do stroje“.... Oni ho tam opravdu mají, jakousi softwarovou sčótmašinku co sama umí počítat, a vypadne jim rovnice-výsledek, ve kterém se vyznaží jen oni sami) .Takže se nedivte, že tito Kerr-metric fanatici zblbli natolik, že vyrábí z hmoty

(co je ve vesmíru přítěží a parametrem) časoprostor. ... , ač 10 let svou matematikou pouze >krouť< rovnicemi, krouťí dvěma veličinama „délkou a časem“ a hmotu „m“ vláčí jako kouli na řetazu. Tito vědátoři, co jsou dobrými matematiky a o to horšími teoretiky s invencí myslet novátorsky, už 10 let na univerzitě (už 10 let žijí z Kerra) nedělají nic jiného než vidlemi přehazují metriky Kerra, deSittera, Newmana, Walkera a jiných, aby ... aby nééé získali nové vize na vesmír a jeho podstatu, ale aby získali granty.

Nakonec zhodnot'me výdodobytky, které do mozku Petrásek naládoval za 6 let, např. řekl zde kousek výše 13-03-2007 20:55 :

a) **Prostoročas existuje díky hmotě. Já v HDV to řekl obráceně a byl jsem za to kamenován, poflusán a poslán do blázince.** Pak řekl

b) „**nebýt hmoty nebylo by prostoročasu“**, já v HDV to řekl obráceně a byl jsem za to kamenován, poflusán a poslán do blázince.

c) A pak řekl Petrásek, prý zjednodušeně, **hmota má takové vlastnosti, že ovlivňuje geometrii tedy dimenze časoprostoru, že je zakřivuje...no a já v HDV to řekl POUZE obráceně** (geometrie, která je matematicko abstraktním předpisem pro křivení časoprostoru, vyrábí nejen křivení sebe časoprostoru na velkošáklách, ale i v minisvětě na Planckových škálách, kde se časoprostor bizarně křiví, vlní, realizuje se jako časoprostorová pěna s fraktální strukturou, a (zákon vesmíru o střídání symetrií s asymetriemi) předpis-geometrie ho křiví tak, že se až vlnobalíčkuje a tím ten časoprostor je artefaktem pro stavbu lokálních útvarů-elementů hmoty a to sám ze sebe ... a vývojově, v šase, probíhá geneze zesložit'ování hmotových stavů) a byl jsem za to kamenován, poflusán a poslán do blázince.

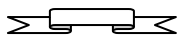
JN, 14.03.2007

.....
Pod čarou poznámka : vím, že nemusím mít naprostou pravdu a vím, že jí zcela čistou nemám, ale celý český fyzikální svět se proti mně spikl ..., takže co mám dělat ? než být jedovatý a oplácet...(?) ; má pro mě někdo jinou (adekvátní účinnou) doktrínu na obranu ? (proti neslušným a nečestným ...krom té, že za flusanec do ksichtu poděkuji, a při zákulisním chechotu bestíí si ho pomalu v koutku v tichosti setřu ?)

.-.

33/2006	Prezentace výsledků vlivu repulzivní kosmologické konstanty na stacionární pozorovatele v rotujících prostoročasech na konferenci 11th Marcel Grossmann Meeting	Mgr. Petrásek	Martin	Ústav fyziky

Sdělil mi děkan, že tvá práce 33/2006 bude do 05/2007 dokončena (za grant) a presentována (za grant) veřejně ... jak seš daleko ?? (myslím nééé s tím grantem, ale s tou prací)

Výklad vize 114

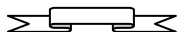
◀ **KISMET** [29.3.07 - 16:06]

ano pane Navrátilé, prostor je matematická abstrakce. Matematická...matematická ... MATEMATICKÁ !!! **To je to co Vám ve vaší hypotéze taky chybí.**

◀ **MEKK** [29.3.07 - 16:49]

KISMET : **A chybět na věky bude.** Kdyby prostor potažmo délka byla matematickou abstrakcí, pak by to znamenalo, že před 100 000 lety, kdy nebyla-neexistovala ve vesmíru žádná matematika, by nebyl ani prostor. Ne, Kismete, aby mohla matematika „řádit operacemi“ potřebuje k tomu mít „artefakty“. Budou-li jimi nefyzikální „značky-čísla“, pak to bude holá abstraktní matematika nepotřebující vesmír. Ale aby to byla geometrie, potažmo vesmír musí nejdříve „vzniknout“ veličiny fyzikální a ty pak jsou reálnými (nikoliv abstraktními) artefakty pro fyzikální vesmír, pro fyzikální děje, matematika dělající s artefakty operace a krkolomnosti podle principů matematiky. Matematika je abstraktní předpis pro děje-manipulace s artefakty. ...artefakty abstraktními – pak vesmír neexistuje anebo artefakty fyzikálními, pak vesmír existuje. Já myslím, že matematika se zrodí po zrodu artefaktů (veličin) jako jejich „duch“, že matematika sama o sobě s abstraktními čísly a znaky bez vesmíru neexistuje.

Ne, já prostor neztotožňuji s délkou...jak málo jste to tenkrát četl, když jsem to 2 měsíce mlel furt dokola : slovo DELKA je slovní pojem pro veličinu (fyzikální) ; pak slovo "délka" může být slovní pojem pro samotnou dimenzi té veličiny DELKA. Je ten guláš nesrozumitelnosti dám historickými fakty užívání toho slova. Takže veličina DELKA má tři dimenze a ty se jmenují např. $x(1)$ - délka ; $x(2)$ - šířka ; $x(3)$ - výška.

Výklad vize 115

Fyzikové praví, že pohybují-li se tělesa od nás rychlostí, která se zvyšuje, tedy $v \rightarrow c$, pak na tom tělese (pozoruje ho pozorovatel v soustavě Země) se počne zpomalovat tok-odvíjení času. Z výroku plyne, že nejrychlejší odvíjení času v celém vesmíru je zde na Zemi (!) (...přestože to samé může prohlásit kdokoliv ve vesmíru, že "on má nejrychlejší stárnutí" a ti ostatní včetně Země mají tok-odvíjení času pomalejší "než on"). Kdo tedy má nejrychlejší stárnutí ? a proč není stárnutí-tok odvíjení času ještě rychlejší ? než ho pozorujeme zde ? proč je právě takovým tempem jaký pozorujeme ? Pak ještě páni fyzikové říkají, že **čas vznikl** ve Třesku. Neříkají, že **bylo** ve Třesku **spuštěno odvíjení času**, ne, takto to neříkají.. Dověřím-li toto řečené svou úvahou, pak já si myslím, že pokud ve Třesku byl tok-odvíjení-chod času spuštěn, nastalo tím (ve vesmíru) $v < c$; pak tento úkaz (úkaz nejednotkových poměrů dimenze časové k délkové) je i kooperativním důvodem i důsledkem vzniku *hmoty – antihmoty*. Hmota i antihmota existují při stejné šipce odvíjení času. Odvíjení času se děje ve smyslu $v < c$, což znamená, že "vše" co hmotní uvnitř vesmíru, nese rychlost menší než c . Rozhodl-li se vesmír ve Třesku k jedné z možných šipek odvíjení času a i v kooperativním důsledku po Třesku k výrobě právě hmoty-antihmoty "této" jakou pozorujeme "v tomto" vesmíru, pak kdyby se vesmír rozhodl ve Třesku k opačné šipce času, musela (!) by se i tato šipka času nazvat "normální dopředná" a i hmota-antihmota by byla normální jako tato. My nemůžeme posoudit, která volba ze dvou šipek je dopředná ... až po volbě. Ale, kdyby vesmír ve Třesku volil $c^* > c$, pak by v následujících krocích vesmíru nešlo o tok-odvíjení času (u rychlosti respektive u poměrů veličin, jmenovatel "stojí" čitatel "roste"), ale vznikl by stav "kontravesmírný" kdy by tím $> >$ časem $< <$ byl vlastně tok $> >$ délek $< <$ (nikoliv tok-tikání času) ... byl by tu jakýsi "časor" (třídimenzionální) namísto "prostoru" (třídimenzionálního) a bylo by tu namísto "časostárnutí" jakési "délko-tikání" a hmota by byla zcela "opačná" jakési "kontra hmota a kontraantihmota". Prostě v tomto vesmíru kde panuje $v < c$ se v tomto důsledku spustil pouze chod času

v jedné šípce, ale chod tří délkových dimenzí do obou šipek, tam i zpět... při použití jakési nadsvětelné rychlosti $c^* > c$ by došlo k "chodu-tikání" délky v jednom směru-šípce a "třídízenzionální časor" do obou šipek a stav hmota-antihmota by se sestrojovala do vize stavu "kontra" ... což si naprosto takovou symetrii (antimetrii) nedokážeme představit.

Samořejmě jsem tu popsal jakousi vizi – utopii, (a prozatím těžkopádně), ale ... kdo bude chtít přemýšlet zdravě a racionálně „co“ jsem tím myslel, tak si možná zapřemýšlí sám v mém duchu.

Navrátil 04.07.2005

Výklad vize 116

(10.04.2007)

Znova a znova tu uvedu to mé přemýšlení nad onou opěvovanou Kerr-metrikou s použitím Wheelerovských geometrodynamických jednotek $c = G = 1$:

Rovnice té metriky zapsané v Boyerových-Lindquistových souřadnicích podle Petráska, tj. rovnice elementu prostoročasového intervalu, je :

$$ds^2 = - \left(1 - \frac{2Mr}{r^2 + a^2 \cos^2 \theta} \right) dt^2 - \frac{4aMr \sin^2 \theta}{r^2 + a^2 \cos^2 \theta} dt \cdot d\phi + \frac{r^2 + a^2 \cos^2 \theta}{r^2 - 2Mr + a^2} dr^2 + (r^2 + a^2 \cos^2 \theta) d\theta^2 + \left(r^2 + a^2 + \frac{2a^2 Mr \sin^2 \theta}{r^2 + a^2 \cos^2 \theta} \right) \sin^2 \theta d\phi^2 \quad \dots(01)$$

Rovnice má osm členů. Každý by měl mít rozměr [metr na druhou], tedy $[x^2]$, tedy délka na druhou tedy geometrický součin dvou dimenzí jedné veličiny pojmenované „délka“. Tatáž rovnice (01) s použitím geometrodynamických jednotek $c = G = 1$ a zjednodušená a s použitím vypůjčeného výrazu od Ullmanna, vypadá takto :

$$ds^2 = - \left(1 - \frac{2M}{r} \right) dt^2 + \frac{dr^2}{1 - 2M/r} + r^2 (d\theta^2 + \sin^2 \theta d\varphi^2) \quad , \quad (3.13)$$

a tatáž v běžných >neWheelerovských< jednotkách, rozměrech a veličinách „x“ ; „t“ ; „M“ takto :

$$ds^2 = - \left(1 - \frac{2GM}{c^2 r} \right) c^2 dt^2 + \frac{dr^2}{1 - 2GM/c^2 r} + r^2 (d\theta^2 + \sin^2 \theta d\varphi^2) \quad . \quad (3.13')$$

Vážený čtenáři, nemohu si pomoci, ale ve vesmíru nic jiného není než časoprostor a hmota (pole už jsou jisté stavy hmoty) a jejich vzájemné stavy co dávají hmotě vlastnosti ; pak když s nadhledem zhodnotíte matematické snahy fyziků, tak stále je to zápisová technika se snahou o „matematické křivení“ veličin délka „x“ a čas „t“ a nikoliv veličiny „m“ – hmotnosti... „m“ která doslova fyzikům v rovnicích „zavazí“. A taky stále jsou ty rovnice „vidlemi přehazovaný Newton“, a také s nadhledem je to stále výrova >křivení časoprostoru< s použitím Newtona ; a popis elementárních částic, co to je ? popis je opět vlnová funkce.

Takže dívám-li se na ty rovnice, při změně rychlosti tj. při použití prvních dvou členů z rovnice (3.13')

a srovnáním s mou konvencí vzejde : $\frac{ds^2}{c^2 \cdot dt^2} = \frac{2.G.M}{c^2 \cdot x} = 1 = \frac{2.k^2 w^2}{c^2} = \frac{2.k^2 \cdot m_0^2}{m^2}$ (3.13*) a úpravami

ukázka

$$1 = \frac{G.M}{c^2 \cdot x} \cdot \frac{m^2}{m_0^2 \cdot k^2}$$

$$\begin{aligned}
m_0.c^2 &= \frac{G.M.m^2}{k^2.m_0.x} = G.\frac{M.m}{x}.\frac{m}{m_0.k^2} \\
m_0.c^2 &= = G.\frac{M.m}{x}.\frac{\sqrt{2}}{k} \\
m_0.w^2 &= = G.\frac{M.m}{x}
\end{aligned}$$

Vážení čtenáři, nemohu si pomoci, ale snaha o složitost a o stále větší „komplikování“ Newtona (říkají tomu fyzikové metriky a už jich bylo vymyšleno ...hafo) **je pouze snahou různě složitě „křivit“ časoprostor**...a stále to bude tautologie dokud neodsubstituujete písmenko „m“ (což jsou stavy veličin „x“ a „t“) dokud se aspoň nepokusíte a nebudete uvažovat, že i to „m“ je/může být také „křivením časoprostoru“ do vlnobalíčků, takže rovnice metrik budou jen složitými vícedimenzionálními rovnicemi dvou veličin „délka“ a „čas“.

...čili jsem přesvědčen, že podle „konvence geometrodynamických jednotek $c = G = 1$ “ a jejich užitím se nic PRINCIPIÁLNÍHO nevyřeší a nevylepší ; -> ?????????????????? k čemu je to dobrý ? pouze pro matematiky né pro poznání přírody.

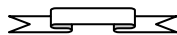
$$ds^2 = - \left(1 - \frac{2M}{r} \right) dt^2 + \frac{dr^2}{1 - 2M/r} + r^2 (d\theta^2 + \sin^2\theta d\varphi^2) , \quad (3.13)$$

... a oškubáním (3.13*) je to takto :

$$\frac{ds^2}{dt^2} = \frac{2.M}{x} = 1 = \frac{2.k^2.w^2}{1} = \frac{2.k^2.m_0^2}{m^2}$$

→ čím je to smysluplnější ? to mi není jasný. Umí mi někdo říci naprosto pádné argumenty už nemající žádné „proti“ k čemu to je dobré zavádět $c = G = 1$ fyzikálně ? (matematicky to chápu jako snahu o zjednodušení počítání, ale fyzikálně ?????). Rozhodně se tím princip vesmíru nemění a rozhodně se geometrodynamickými jednotkami princip vesmíru nezjistí.

JN, 10.04.2007

Výklad vize 117

červeně do textu je můj názor

rughar

Zaslal: út, 13. únor 2007, 17:18 Předmět:

Založen:
24. 10.
2006
Příspěvky:
20

Inu. Světlo i každá informace o jakékoliv změně v určitém místě se k nám nikdy nedostane rychleji než rychlost daná konstantou c. Ničím "nebržděné" světlo se pak pohybuje právě touto rychlostí, ať už jeho rychlost měříme v jakkoli rovnoměrně se pohybující soustavě. Todle je prostě fakt. Není to proto, že by to snad bylo logické, že by to odpovídalo selskému rozumu a nebo snad proto, aby nám dobře vycházely nějak rovnice. Je to tak prostě proto protože se tak už vesmír narodil. Von to prostě chudák nezvládá posouvat ty infromace každému rychlejc. Můžem si todle okecat jakkoli se nám zachce.

Einstein řekl, když platí o světle to co platí (co píší v prvních větách), pak platí tohle a tohle (dilatace času, teorie o souměrnosti a současnosti událostí, kontrakce délek a jiné efekty).

kanuk: vezmi si rychlost světla = c vůči každé inerciální soustavě. Pokud vybuduješ silnější teorii, která vysvětluje relativistické efekty (které jsou experimentálně ověřeny) na tomto základě a vyřešíš nad to i to, co nám kolem TR ještě stále nehraje, pak mají tvé kroky smysl. Zkus vzít některý relativistický efekt, který je popsán pomocí STR a popiš jej lépe jiným mechanismem, když je STR tak "nevyhlášená" teorie. Tvoje teorie o chápání času jako jakémsi homogenním skalárním poli je moc krásná, ale bohužel nevidím naprosto jediný úkaz, který lze pomocí té teorie osvětlit.

>**Pohyb**< lze definovat jako „posun reálného bodu“ **po dimenzi délkové**. A pokud slovo pohyb přejmenujete na slovo >**stárnutí**<, pak se koná „posun reálného bodu“ **po dimenzi časové**. Ovšem posun po dimenzi nelze vypořádat pouze při existenci jedné jediné soustavy, posun znamená opět porovnávání >něčeho s něčím<. Znamená to, že tu máme např. dvě soustavy, tedy dva „rastry z dimenzí“. Bod B1 „pozorovaný“ budiž spojen se soustavou S(1) ; a druhá soustava S(2) budiž spojena s pozorovatelem P2. Nyní je libovolnou volbou která ze soustav bude v pohybu a která v klidu ; tedy kterou pasujeme do klidu a tím pádem tu druhou do pohybu vůči ní. Přirozenější je volba : soustava v klidu S(2) se ztotožní s pozorovatelem P2 ; a soustava v pohybu S(1) se ztotožní se sledovaným bodem B1. ((číslování můžeme otočit dle vkusu)).

Nyní víme, že bod B1 v S(1) se pohybuje, ale ...ale pohybuje se neeé ve své soustavě, ale *po dimenzi* té „stojící“ soustavy S(2) a ve své soustavě S(1) „stojí“. Bod B1 **ukrajuje** délkové intervaly v soustavě „cizí“ tj. na dimenzích soustavy S(2). Vše takto lze popsat pro veličinu čas...když slovíčko >pohyb< zaměníme za slovíčko >stárnutí< a...a už se rýsuje možnost sjednotit slovíčka : i čas (jak ho „lidsky“ chápeme a vnímáme) je to, že se bod posouvá po dimenzi, jenže po dimenzi časové. Stárnutí, odvíjení času je jiným slovíčkem řečený „posun-ukrajování“ intervalů na jedné ze tří časových dimenzí (respektive na všech třech a to „náhodou“ na všech třech po stejném intervalu ... ale to vysvětlím-ozřejmím později). Bod tentýž jeden B1 (v rastru časových dimenzí) na časové dimenzi t_i „ukrajuje“ intervaly, a také tentýž bod („jinde“ v rastru délkových dimenzí) na délkové dimenzi ukrajuje také intervaly, délkové. Takže tok času, odvíjení času, tikání času, je také ukrajování intervalů a tím posun po časové dimenzi jako je ukrajuje bod na délkových dimenzích.

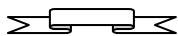
Jenže to vše lze takto popsat máme-li k dispozici soustavu dvě – v jedné je pozorovatel, soustava je pasována do klidu, ale bod „cizí“ soustavy se posouvá, ukrajuje intervaly v té soustavě, na těch dimenzích soustavy co je v klidu. To je podstatný prvek logiky a prvek pro úvahy. Znamená to, že v témže časoprostoru „mohu mít“, anebo v podstatě „musím mít“ více rastrů, více časoprostorových rastrů, tedy jakoby „**časoprostory v časoprostorech**“. A to je podstata „tohoto vesmíru“ že časoprostor jakožto „pojmem“ má sám v sobě mnoho „rastrů“ 3+3 dimenzionálních. Jak ? tak, že na každé úrovni-škále velikostí jsou >rastry< jinak zakřiveny. ((jedny vlny plavou v jiném zvládnutém prostředí))). Jenže kde se berou „velikosti“ ?? V jedné a téže soustavě totiž musí být nejen dimenze délkové ale i dimenze časové. Např. dimenze délkové s označením $x(1)$; $x(2)$; $x(3)$... a na těchže osách ((„s opačnou šipkou ...?)) jsou dimenze časové $t(1)$; $t(2)$; $t(3)$ → to je jedna soustava např. pojmenovaná S(2) – v klidu. Druhá, jiná soustava S(1) v pohybu podle očí pozorovatele z S(2) má stejné dimenze, ale ...ale má jiné křivosti všech dimenzí !!!!! A budeme-li mít „rastrů“ – soustav pět deset a více, tak každá soustava 3+3 dimenzí bude mít jinou křivost. Ale jak ? Porovnáváním intervalů, které ukrajuje bod z jedné soustavy po dimenzích jiné soustavy. Jednoduše řečeno, každá soustava čili každý >časoprostor v časoprostoru< je jinak křivý. Každé pole má svou křivost...((a o dalších křivostech později.)) Takže i rychlost i zrychlení je v podstatě „porovnávání“ křivosti časoprostorů !!! dvou >časoprostorů – rastrů< s různou křivostí. Podle toho z jakého úhlu logiky se na to podíváme, tak bud porovnáváme „rychlosti a zrychlení“ anebo křivosti soustav tedy křivosti rastrů-časoprostorů. Bod ukrajuje různě velké intervaly (délkové) na různých dimenzích téže soustavy (a náhodou pro Zemi stejné intervaly časové na třech dimenzích časových téže soustavy), takže „třetí pozorovatel by mohl stanovit rychlost v různých směrech jinou, neb se „promítáním“ ukrajují různé intervaly na různých dimenzích a ...a pak „vyrábíme i poměry intervalů délkových ku časovým intervalům ukrojeným bodem posunujícím se po dimenzi časové i délkové. Rychlost je tedy **pouze poměr ukrajovaných intervalů** (různě velikých k sobě vzájemně) „posunem“ bodu (v cizí soustavě) po dimenzi časové a dimenzi délkové.

Rychlost světla (ani jiná) není ve své podstatě „rychlost“. Je to „poměr jednotkových intervalů“. Ona deklarovaná „rychlost“ to je „uvažovaný-realizovaný“ jednotkový poměr dvou dimenzí dvou veličin. Tedy jednotkový poměr na (libovolně vybrané) dimenzi délkové ku jednotkovému poměru na (libovolně vybrané) dimenzi časové. Jak je velká jednotka nevíme, je libovolně velká, ale...ale >zákon< (zřejmě první základní a už poznáný zákon vesmíru) říká, že zvolíme-li jednotku intervalu na dimenzi jedné ze dvou veličin („x“-délka nebo „t“-čas), např. na dimenzi od veličiny „délka“, pak **musíme přisoudit interval - jednotku na dimenzi od veličiny „čas“ takový, aby jejich poměr vždy „vyrobil“ $c = 1$, tj. plochý nezakřivený stav.** Jednotkový znamená takový „po němž-při němž“ křivost časoprostoru vymizí. A takový stav vesmíru existoval před Třeskem. Říkejmež mu „euklidovský rastr“. Ten je nezakřivený ve všech vzájemných poměrech dimenzí veličin. $c^3 = c^3 = 1^3 = 1^3$. Takže před Třeskem existoval stav časoprostoru naprosto eukleidovscky plochý ; a v takovém stavu (ještě) neexistovala hmota ani pole (a neběžel v něm čas a prostor se nerozpínal, ani nesmršťoval). Tento stav „rastrového časoprostoru“ „předvádí“ a) velikost ani nulovou ani nekonečnou, čili předvádí velikost jednotky i celku i bodovou i nekonečnou zároveň ; nekonečno je totožné s bodem ...a „předvádí“ b) stáří ani nulové ani nekonečné...a ani „běžící-odvíjející se“ ani stárnutí „nehybné čili nestrátní“. Tento stav je prostě jednotkový.

Přejdeme-li do „našeho“ poTřeskového vesmíru, pak v něm je časoprostor ve stavech mnoha křivostí (nekonečného počtu stavů křivostí). První stav časoprostoru >v řadě-v posloupnosti< stavů je onen „rastr“. ((po Třesku nastane nejednotkový poměr dimenzí jako náš „**pojmem**“ v-rychlost ; křivost časoprostoru do více dimenzí je stejný pojem jako rychlost je-li posuzován (posuzována křivost do jedné dimenze délkové a jedné časové) pouze poměr jedné délkové dimenze s jednou časovou dimenzí , pak je vlastně vícedimenzionální křivost sledována jako jednodimenzionální křivost zvaná rychlost.....)). Pozor : posuzování křivosti časoprostoru, což je v podstatě zvlněného časoprostoru, se koná až po Třesku. Ten původní nekřivý rastr $c^3 = c^3$ „je-nachází se“ i v našem poTřeskovém vesmíru, ale...ale..., používá se >jako nefyzikální< nepoužívá se pro „komplementaritu“ změn vzájemných chování a) stavů hmotových v b) křivých časoprostorech, nýbrž k porovnávání.

Po Třesku se časoprostor nachází v nekonečných možnostech křivostí „svých“ stavů...; ty vznikají nejednotkovými poměry „úseků“ na dimenzích dvou veličin. Zakřivení a křivosti jsou různé na různých škálách. Ve vesmíru po Třesku neexistuje žádný reálný časoprostor nezakřivený a ten co nezakřivený je, $c^3 = c^3$ říkejme mu „rastr“ (a i proto má světlo „konstantní jednotkovou“ rychlost ať přichází z libovolného směru tj. „z rastru“ do křivých – zvlněných časoprostorů v nichž se pohybují „body“ i tělesa hmotový coby vlnobalíčky kompakťifikovaných křivostí lokálních „vlnosluků“ pohybujících se tj. posouvajících se po „vlnách rastrů křivých“.

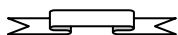
Slovo závěrem. Todle neberte vážně 😊. pan >rughar< jakož i mnoho jiných přispěvatelů do fóra Aldebaranu se chová stejně tj. omlouvá se dopředu, ač nemá za co se omlouvat, a to pouze z důvodů, aby nebyl „poslán do černé díry inkvizitorem Hálou“. A nebo to nečtěte vůbec 😊. Můj názor na přírodu je takový, že každá její část nabývá určitých stavů a stejně tak se tyto stavy v čase mohou měnit. Díky tomu, že se nám povedlo vybudovat matematiku na úroveň na které je, jsme schopni tyto jevy přiblížit k matematickým funkcím, které známe. Z matematického hlediska, pokud známe funkci a její vývoj na určitém intervalu x_1, x_2 a známe naprosto přesně všechny její derivace, jsme schopni určit funkci celkovou. To jestli se nemýlím, tak v analytice platí pro každou matematickou funkci. Už jen to, že existuje jakési "omezení" možnosti, jak lze vyjádřit analyticky nějakou funkci říká, že není možné vyjádřit analyticky vše. Už jen v kvantové mechanice je habakuk "nepředvídatelných" událostí. Není možné vytvořit naprosto přesný aparát, který popisuje přesně dění v přírodě a vyhraje vždy ten, kdo se se svým mechanismem víc přiblíží realitě. Kvantová mechanika se z toho snažila lehce vybruslit tím, že některé nevysvětlitelné jevy označila jako prostě náhodné a docela to má úspěch. Tak bych se rozhodně netrápil tím, jak jsou všechny mechanismy ve fyzice nanicovaté a spekulativní. Všecko to je jenom o tom, abychom si usnadnili práci, jak všesky ty kraviny spočítat 😊

Výklad vize 118

Řekl Luboš Motl :

Jako shrnutí těchto odstavců lze říci, že v posledních letech dochází k nové revoluci v našem chápání času a prostoru. Před očima fyziků se rýsuje obraz velmi hluboké matematické struktury, která sjednocuje a zobecňuje obecnou kovarianci a lokální kalibrační invarianci známou z teorie pole. Geometrie je jen jedním z možných řešení, které tato struktura připouští, a má smysl jen na vzdálenostech větších než Planckova délka. Každý týden spatří světlo světa desítky článků, přinášejících potvrzení mnoha netriviálních hypotéz o vztahu mezi teoriemi strun a různými teoriemi pole, relevantními pro M-teorii. Například v posledních měsících se těží mnoho závěrů z hypotézy Juana Maldaceny, že superkonformní teorie pole s velkým přirozeným parametrem N jsou ekvivalentní M-teorii na anti de Sitterově prostoru. Navzdory velkým úspěchům v chápání matematické struktury a dílčím úspěchům ve fenomenologii nikdo netuší, kolik dalších revolucí budou muset teoretici projít, než vysvětlí zásadní otázku, totiž proč se náš svět chová právě tak, jak se chová. **a proč ve své genezi - vývojovém realizačním postupu volby „hotových věcí a stavů a parametrů a konstant“ nikdy nic neopravuje.**

Výklad vize 119

Vyjímám z diskuse na LN na Neviditelném Psu k článku ÚVAHA: Náhoda – nepoznaná nutnost pana Ivo Vašíčka, tento příspěvek pana Arbise a dám k němu můj komentář

Z konečnosti vesmíru nevyplývá, že je všechno předem dáno.:

Autor: Arbise IP: 86.63.192.xxx Datum: 18.04.2007 00:53

Moje svobodná vůle to vylučuje. Anebo si myslíte, že jste někým, nebo něčím, řízenej a naprogramovanej?

Aby svobodná vůle byla svobodnou vůlí, zákonitě nemůže a nesmí být součástí nikoho a ničeho jiného, než jejího nositele. Moje rozhodnutí, jestli půjdu spát teď, anebo až ráno, závisí výhradně na mé svobodné vůli. Já (otázka identity - další nevyřešený problém) jsem jejím nositelem. Ani Bůh, a vemte jed na to, že existuje, to neovlivní. A jestliže ani Bůh ne, pak kdo? Ne. Nic není předem dáno. Vždyť by to bylo pod úroveň stvořitele. Bůh není manipulátor ani diktátor a především nemá nic společného s žádným druhem náboženství. Vesmír je jen fyzikální prostor, a proto není podstatný, jestli je konečný, nebo nekonečný. Myšlení je víc, než fyzika a prostor.

„Svobodná vůle“ je pojem přesně stejný/téměř podobný jako pojem „vývojová geneze hmoty“ ve vesmíru. Velmi stručně řečeno : svobodná vůle čili geneze po náhodném výběru, je vlastně „náhodná volba stavu“ v šipce času, která je „pouze“ podřízena (není tedy zcela náhodná) nastaveným mantinelům tj. „dodržování předešlých stop-stavů říkejmež jim zákony-pravidla“. Nyní to blíže rozvedu : Kdesi krátce po Velkém Třesku se „zrodí tok, odvíjení času, zrodí se hmota, tedy hmotový stav, nejdříve v podobě fotonů-záření a začíná geneze vývoje hmotových struktur od jednoduchých ke složitým (a začíná souběžně geneze vývoje pravidel a zákonů chování k této posloupnosti budoucích stavů). Po Třesku neexistuje sirovodík ani kyselina dusičná a proto neexistují v danou (zkoumanou) chvíli ani příslušné zákony-pravidla chování různých chemikálií vůči sobě. Po Třesku v posloupnosti geneze hmotových artefaktů nastanou „volby“ (já je tu neuvedu v přesném sledu jak probíhaly, pouze jako myšlenkový příklad) „náhodné volby“ jak postavit kvarky (z „chaosu“ časoprostorové pěny - vlnobalíčky s přesným parametrem už neměnným) a jejich konstanty a kvantová čísla, což jsou pouze „projevy zamrznutého stavu ve vlnové funkci“ ... čili nastává geneze tvorby vodíku pak všech dalších atomů, pak molekul, pak sloučenin složitých až biologie a DNA. Geneze je vedena v posloupnosti „náhodnou volbou“ (ve směru toku času) z nekonečného počtu možností ovšem už v mantinelech

minulých omezení a ta jsou ta, která vznikla z chaotické pěny vlnění jako „stop-stav“. Vysvětlím to : 4asoprostor po Třesku se vlní, na velkoškálové struktuře se vlní jinak než na Planckových škálách. Řekněmež že na Planckově škále je časoprostor (po Třesku) chaoticky, fraktálně vlněn-křiven (i topologicky) a v tomto probíhající „vření křivení samotného časoprostoru“ nastane „stopstav“ nastane tam vlnobalíček nějaký určitý, který už se nemění a zůstává na daných parametrech (v čase i prostoru) ; a takový „stop-stav“ křivého –zavlněného časoprostoru, lokálního významu, já nazývám vlnobalíček (to už je pak hmota). Je-li stále složitější tento vlnobalíček tak křivosti samotných dimenzí veličin jsou zabaleny do sebe, jsou kompakťfikovány -> stav „zabaleného“ časoprostoru jakožto „stopstav = útvar s parametry neměnnými“ do vlnobalíčku se projevuje/chová „jako hmota“ ; je to hmota. To znamená, že ve vývoji stavů hmotových (a řazení do posloupnosti) se chování >nových stavů< musí řídit a podřídit a přizpůsobovat stavům minulým, již hotovým, „neměnným klonům“ ...čili vznikne-li voda a už existuje-li kysličník uhličitý, tak ony dvě komponenty k sobě „naváží takový vztah“ který se podřídí všem volbám hmotových stavů od Třesku vesmírem zvoleným (sloučením – reakcí vznikne nějaká kyselina) ale ta kyselina se nemusí přizpůsobovat zákonům budoucím, které ještě v tu chvíli neexistují. Po Třesku v nějaké historické chvíli kdy ještě geneze vývojové stavby hmoty nevyrobila vápenec, (nevyrobila bílkoviny aj.), ale už vyrobila kyselinu sírovou, nemůže existovat zákon o interakci těchto dvou. Kyselina „neví“ jak se k vápenci chovat. To jak se chovat je posléze určeno „náhodnou volbou“ ale !!!! podřízenou už spoustou pravidel a spoustou už vyrobených hmotových struktur s přesnou charakteristikou parametrů minulých ; čili „budoucímu chování“ dvou stavů volbě chování těchto stavů, jsou nastaveny „mantinely minulých vztahů stavů“ vlnobalíčků hmotových. I zákony jsou vesmírem „vyráběny, generovány“ postupně tak jak přichází posloupnost zesložit'ovávaní hmotových „konglomerátů“ čili sloučenin jakožto „struktur spřažených dle pravidel a parametrů do vzájemně přípustných >mezi<“. Já to možná těžkopádně popisuji. Prostě chci říci, že tak jak příroda-vesmír vyrábí novotvary hmotové, tak jim „předepisuje“ stopstav parametrový a volba dalších struktur je na nich závislá-podmíněná. Vějíř volby je sice „svobodný“ ale je omezen mantinely možností. Totéž zákony-pravidla. Ty se také rodí postupně, ale nové zákony-pravidla (jejich volby) jsou podřízena už platným zákonům-pravidlům předchozím. Takže např.v době např. 5 minut po Třesku neexistuje zákon jak se má chovat lidská buňka k penicilínu, protože v té době po Třesku neexistují tyto hmotové struktury : bílkovinná buňka ani vir s nímž má penicilín interagovat. Čili ona svobodná vůle jak se o ní v článku mluví je sice „nabídkou volby“ ovšem volby která se musí přizpůsobit hmotovým strukturám už realizovaným vesmírem a tedy i zákonům (pravidlům o vzájemném chování) k nim už stanoveným. Elementární částice je vlnobalíček z časoprostoru jako „klon“ a zákon k chování je také něco jako „klon“. Vesmír volí postup nových hmotových struktur „svým stylem, způsobem“ volby a souběžně nastane-zrodí se pravidlo na chování hmotových komponentů-konglomerátů multivlnobalíčkových. Všimněte si, že Vesmír nevyrobil spoustu hmotových struktur sám, ale pouze už jen člověk např. milion chemických sloučenin převážně jako léky. A pátrání po chování léků tj. pátrání po interakcích nových léků s bílkovinou není pátráním po „starých zákonech“ ale po právě nově se narodících se zákonech, které ještě ve vesmíru nikde nebyly. Před 200 lety kdy nebylo vyrobeno milion léků (ony ve vesmíru neexistovaly nikde), tak neexistovaly reakce-zákony na jejich chování vůči stávající bílkovině a chemii atd. **My jsme neobjevili zákon o chování léku >mubifonalu< (s chemickým vzorcem na dva řádky) na prostatu, ale my jsme vyrobili zákon k chování léku >mubifonalu< na prostatu.**